

Június 2-án érkezett a nap, amit mindannyian nagyon vártunk: elindultunk Erdélybe. Hurrá! Amikor felszálltunk a buszra, természetesen senki nem akart aludni, de körülbelül fél óra múlva behálózott minket egy pók álomfonalakkal. Miután felébredtünk már kezdtük látni a dombokat, amik napsugárral voltak aranyba borítva.

Mikor este 7 óra körül odaértünk Parajdra, a szállásunkra nagy zivatar fogadott minket. Kaptunk meleg vacsorát, otthonossá tettük szobáinkat és kipakoltunk bőröndjeinkből. Mire ezeket megtettük ennek a napnak már vége is ért.

Hétfőn nem túl kipihenten ébredtünk (őszintén tegnap este egy kicsit mindenkiben benne volt a bulizási vágy). Miután elkészültünk indultunk Szejkézfürdőre. Ott tele volt egy domb gyönyörűen kifaragott székel kapukkal, amiket ha követtünk, eljutottunk Orbán Balázs sírjához. Majd onnan egy út nyomába eredtünk, így egy tisztásra érkeztünk, ami fantasztikus kilátást nyújtott nekünk. Később eljutottunk Székelyudvarhelyre is.

Kedden Csíkszeredára és Csíksomlyóra is ellátogattunk. Csíksomlyón bementünk egy monumentális, gyönyörű templomba, ahol mindannyian megsimogattuk Mária lábát és kívántunk egyet. Remélem teljesülni fog. Ezt követte, hogy felsétáltunk a Kis Somlyó-hegyre, ahonnan be lehetett látni az egész várost. Nekem nagyon tetszett! Délután a buszunkkal elrobogtunk a torjai-büdösbarlanghoz. A neve is árulkodik: nem parfümillat terjengett arra, de attól nagyon jól éreztem ott magam. Érdekes volt, ahogy bizsergett a lábam a barlangban és amikor kinéztem mozgott a levegő.

A Szent Anna-tónál az volt a legnagyobb élményem, hogy testközelből láthattunk medvéket. A medvebocs nagyon cuki volt!

A mai napon az utolsó állomásunk a mohos láp volt, ami izgalmasnak tűnt. Furcsa volt, amikor a talajra tettem a lábam és besüppedt.

Június 5-én Székelykeresztúron megismertük azt a házat, ahol Petőfi utoljára vacsorázott, majd Segesvárra és Fehéregyházára is ellátogattunk.

Csütörtökön a Gyilkos-tó volt az egyik kedvenc helyem. Nagyon élveztem a csónakázást, gyönyörű volt a vízről a táj, a vízen csillogott a nap, vidám emberek kacaját lehetett hallani. (Főleg azokét, akikkel egy csónakban utaztam.) A Békás-szoros is csodálatos volt! Az út mellett erős áramlással folyt a patak, a sziklák között lehetett érezni a szellők táncát, majd elkezdett zuhogni az eső, ami a félelmetesen magas sziklákat tisztogatta.

Június 7-én nagyon szép volt a parajdi sóbánya is.

Ki volt alakítva benne templom, játszótér, kalandpark és még sok más.

Szombaton Transzilvániából hazajövetel ellátogattunk a fogarasi-havasokba, ami a kedvenc helyem lett. Amikor odaértünk egy hegy tetejére a felvonóval, mintha egy mesevilág tárult volna fel előttünk: hóval borított hegyek vettek körül minket. a hegyoldalon a Nap csillogtatta a havat. Csak kár, hogy olyan hamar el kellett onnan jönnünk.

Nagyon örülök, hogy ilyen elképesztő helyeken járhattam, viszont az volt a panaszunk, hogy túl gyorsan elröpült ez az 1 hét. Az biztos, hogy ez volt a legeslegjobb osztálykirándulás! [Képek a galériában!](#)